

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **D. R.**, zast. Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem, se sídlem tř. E. Beneše 1527, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2018, č. j. OAM-313/ZA-ZA11-K09-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 5. 2019, č. j. 28 Az 28/2018 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Tomáši Těšiteli **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, č. j. OAM-313/ZA-ZA11-K09-2018, zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu č. 325/1999 Sb. Žalovaný shledal žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřijatelnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť neobsahovala nové azylově relevantní okolnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany.

[2] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 23. 5. 2019, č. j. 28 Az 28/2018 - 57, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Konstatoval, že žalobce informaci o možných problémech se soukromými osobami na Ukrajině mohl objektivně uvést již v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu. Dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, a zdůraznil, že institut opakované žádosti o mezinárodní ochranu neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Následně konstatoval, že dokazování ve vztahu k bezpečnostní situaci na Ukrajině provedl žalovaný v dostatečném rozsahu s přihlédnutím k přiloženým zprávám. Podle krajského soudu žalovaný dostatečně vypořádal námitku rizika vzniku újmy spočívající v neznalosti místních

poměru kvůli dlouhodobému pobytu stěžovatele v zahraničí a v jeho nepříznivé sociální a ekonomické situaci, přičemž krajský soud navázal, že posledně uvedené okolnosti nepředstavují azylově relevantní důvody. Krajský soud uzavřel, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že krajský soud nevypořádal námitku, podle níž žalovaný nedostatečně zjišťoval skutkový stav věci. Krajský soud se pouze omezil na opakování argumentace předestřené žalovaným, a proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73. Současně zdůraznil, že opakovaně poukazoval na skutečnost, podle níž ukrajinské orgány tolerují šikanózní jednání ze strany „mafianů“, avšak žalovaný ani krajský soud se tímto nezabývali. Dále namítl, že žalovaný ani krajský soud nemohli řádně posoudit bezpečnostní situaci na Ukrajině vzhledem k absenci relevantních a objektivních podkladů. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a s názorem krajského soudu se plně ztotožňuje. Pro úplnost připomněl, že stěžovatel nepodal žalobu proti rozhodnutí o první žádosti o mezinárodní ochranu, a navázal, že nově uváděné skutečnosti v řízení o druhé žádosti řádně posoudil. Namítané skutečnosti přitom žalovanému nebránily postupovat podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný uzavřel, že on i krajský soud dostatečně zhodnotili bezpečnostní situaci na Ukrajině, srovnali aktuální stav s předchozím, a Nejvyššímu správnímu soudu proto navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná.

[6] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost podstatně přesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, resp. rozhodnutí žalovaného. Vytýká-li stěžovatel krajskému soudu, že v odůvodnění napadeného rozsudku odkazoval na rozhodnutí žalovaného a ztotožnil se s ním, pak v tomto postupu nelze bez dalšího spatřovat pochybení krajského soudu, neboť z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soublasnou poznámkou“* (k tomu viz např. rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011,

pokračování

č. j. 5 Afs 80/2010- 74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č. j. 5 As 68/2013 - 29). Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaný dostatečně vysvětlil důvody, na základě kterých zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovateli. Krajský soud se přitom s jeho závěry ztotožnil, a proto na argumentaci v napadeném správním rozhodnutí odkázal. V dané situaci proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný.

[8] Stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu dne 25. 10. 2017. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018, č. j. OAM-889/ZA-ZA11-2017, žalovaný mezinárodní ochranu stěžovateli neudělil. Dne 9. 4. 2018 podal stěžovatel druhou žádost o mezinárodní ochranu, přičemž žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, č. j. OAM-313/ZA-ZA11-K09-2018, tuto žádost shledal nepřijatelnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a podle § 25 písm. i) téhož zákona řízení zastavil.

[9] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná. Podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, pokud žadatel neuvede nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti, nebo pokud se situace v jeho zemi původu nezměnila takovým způsobem, že by to mohlo zakládat opodstatněnost nové žádosti.

[10] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že k problematice opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu existuje poměrně bohatá judikatura (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 - 74).

[11] V řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí žalovaný podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění relevantní pro udělení azylu, které nemohl uplatnit v předchozím řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96). Platí přitom, že *„pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohlo zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*, a dále *„institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).

[12] Nejvyšší správní soud dále uvedl v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, že *„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“* (shodně argumentoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Azs 21/2013 - 118). V posuzovaném případě je zřejmé, že stěžovatel měl informaci o možném konfliktu s „mafíány“

a laxním přístupem ukrajinských orgánů již v průběhu řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu s tím, že mu nic nebránilo v tom, aby tuto okolnost žalovanému sdělil již v tomto řízení. Žalovaný proto nebyl povinen v řízení o opakované žádosti argumentaci stěžovatele ohledně možného konfliktu s „mafianý“ věcně posoudit.

[13] Co se týče bezpečnostní situace na Ukrajině, Nejvyšší správní soud vymezil ve svém rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38, že „v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč ke relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“ Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu stěžovatele nedošlo. Hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině provedené žalovaným přitom plně vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Ze správního spisu i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že při posuzování bezpečnostní situace na Ukrajině vycházel žalovaný z širokého množství zdrojů, včetně zpráv Amnesty International, Freedom House s tím, že zmíněné podklady pocházejí z období od února až května roku 2018.

[14] Za situace, kdy stěžovatel uvedl toliko okolnosti, které mohl uvést v prvním řízení o mezinárodní ochranu, a současně v mezidobě nedošlo ke zhoršení bezpečnostních poměrů na Ukrajině, lze podle Nejvyššího správního soudu uzavřít, že žalovaný správně shledal opakovanou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchyluje. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[17] Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové dne 15. 10. 2018, č. j. 28 Az 28/2018 - 21, byl stěžovateli ustanoven zástupce Mgr. Tomáš Těšitel, advokát. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti byla určena podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to za jeden úkon právní služby poskytnutý stěžovateli v řízení o kasační stížnosti (sepsání kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za tento úkon 300 Kč. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3.400 Kč bude zástupci

pokračování

stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu